

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE BIECHT

Satirische thriller in één bedrijf

door

Dirk Biddeloo

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.2044

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE BIECHT* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK BIDDELOO* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1993/220/025
ISBN 978-90-385-02335

© 1993 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Biddeloo
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES
-----1. VITTORIO

Zuiders type, leeftijd 30-40 jaar. Gaat als kelner gekleed. Verbitterde idealist, innerlijk verscheurd. Zachtmoedige rebel. In het stuk zijn de grenzen voor hem overschreden. Hij wil revanche.

2. JARO

Cynische vrijbouter. Clownesk, labiel, gevaarlijk. Zonder veel scrupules. Het type dat na een ellendige jeugd in de misdaadwereld belandt. Heeft wel veel mensenkennis. Er is nog een sprankje goedheid in hem.

3. MULLER

Corpulente zakenman van middelbare leeftijd. Duitser. Keihard, opportunistisch, maar met overdreven hang naar sentimentaliteit. Smulpaap. Wil de gevolgen van zijn misdadig beleid liever niet onder ogen zien. Wringt zich in rare bochten als hij in het nauw wordt gedreven.

Gianni, de compagnon van Jaro, komt niet op de scène maar is constant bezig in de keuken.

De handeling speelt zich af in een eenvoudig Italiaans restaurant. Interieur bvb. in rood-wit-groene kleuren, enkele posters van Italiaanse kunststeden aan de muur. Flessen en kaarsen op de tafeltjes. Fond: bar met deur naar keuken. Links achteraan deur naar hal. Vooraan links buitendeur.

Eén gedeeltelijk afgeruimde tafel. Nog halve fles wijn en twee glazen op tafel.

Als het stuk begint zitten Jaro en Muller aan tafel tegenover elkaar, in profiel naar het publiek. Vittorio kan bvb. glazen spoelen achter de bar.

JARO: "Hé? Kun je je het zo'n beetje voorstellen? Die man komt dus de basiliek van Lourdes binnen, hij komt binnen dus en hij wacht tot het zijn beurt is om te gaan biechten. Na een half uurtje kan hij al neerknielen op het houten bankje en als het gordijntje door de biechtvader wordt opengeschoven, zegt de biechteling: "Signore.."

Maar..maar de priester laat hem niet uitspreken en hij zegt: "vriend, voor Italianen is het vier biechtstoelen verder..Maar onze vriend lijkt de biechtvader niet te verstaan en hij zegt opnieuw: "signore", waarna de priester hem weer onderbreekt en nog eens te kennen geeft dat Italianen vier stoelen verder moeten gaan biechten..De zondaar krijgt het nu op zijn heupen en hij zegt: "mor voader," zegt hij, "voader, lot mij astemblief toch uitspreken. Sin joare ni mier te biechte gewèst."

Muller en Jaro barsten in lachen uit, terwijl Vittorio achter de bar in zijn bezigheid verdiept blijft. Jaro vult de glazen bij.

JARO: "Zeg Vittorio. Ben jij ooit al in Lourdes te biechten geweest?"

VITTORIO (terughoudend): "Nee, mijnheer Jaro. Nog nooit."

JARO: "En hoe lang is het geleden dat je voor de laatste maal gebiecht hebt?"

VITTORIO (eerder tot zichzelf): "Dat kan ik me niet goed herinneren. Maar dat moet al heel lang geleden zijn."

JARO: "Dat betekent dus dat als je NU te biechten zou gaan, je beslist heel wat te vertellen zou hebben."

VITTORIO: "Er is veel veranderd tegen vroeger."

JARO: "Ja, maar er wordt nog altijd veel gezondigd. Véél meer dan vroeger eigenlijk, aangezien er ook zoveel mensen bijgekomen zijn. Daarbij komt dat onze moderne samenleving heel wat meer mogelijkheden biedt om naar hartelust te zondigen. Anderzijds zijn er tegenwoordig niet zoveel priesters meer, en dat betekent dan weer dat het ook moeilijk wordt om nog iemand te vinden die bereid is je zonden te vergeven. Heb ik geen gelijk? En weet je, Vittorio, weet je wat ik een zonde vind?"

JARO: "Dat jij, als Italiaans migrant, hier nu al tien jaar woont zonder dat je erin geslaagd bent de finesses van het Nederlands taalgebruik te doorgronden. Want anders zou jij mijn grapje begrepen hebben en dan had je er om kunnen lachen."

VITTORIO: "Ik heb het heel goed begrepen."

MULLER: "Gelukkig hebben de finesses van de Italiaanse keuken geen geheimen voor hem. Ik heb uitstekend gegeten, mijnheer Jaro."

JARO: "O maar mijnheer Muller, let op. Let op. In dit restaurant is Vittorio niet alleen kellner en barman, maar zoals u kunt zien zelfs maître d'hôtel. En hij doet zijn werk ook goed. Maaar, en daar wil ik toch de nadruk op leggen, hij is zeker NIET de kok. De kok heet Gianni. Die werkt in de keuken en die laat zich hier nooit zien. Telkens als er dus een klant Vittorio een complimentje maakt, is dat in feite voor de kok bedoeld. En wat het drinkgeld aangaat: la même chose! Ja ja. De pluimen die voor een koksmuts bestemd zijn, die steekt Vittorio op z'n eigen hoed. Maar daar kan hij natuurlijk niets aan doen. Nee, dat is niet zijn schuld. Daar durf ik mijn hand voor in het vuur steken. (hij staat recht) Mijnheer Muller, als u me even wilt verontschuldigen...Ik vrees dat ik die heerlijke Barolowijn de vrije loop zal moeten laten."

Jaro af, Muller lacht luid terwijl Vittorio apathisch blijft.

VITTORIO: "U bent toerist, mijnheer Muller?"

MULLER: "Toerist? Ik? Nee, nee nee. Ik ben zakenman. Officieel ben ik..voor zaken in de stad. Maar dat wil daarom nog niet zeggen dat ik geen oog zou hebben voor de schoonheid van de historische stadskern. En dat onderscheidt mij ook van de doorsneetoerist. Want die is meestal meer geïnteresseerd in de aankoop van ansichtkaarten dan aan het bezoek van monumenten...Je zou dus kunnen zeggen dat ik het nuttige aan het aangename koppel. Na een drukke dag van vergaderen, zaken afhandelen, contracten tekenen enzomeer, geeft het je toch een heerlijk gevoel om in een met kaarsen verlichte, middeleeuwse kelder te genieten van een groot glas streekbier. (smakkend) Ja, daar zo rustig op een houten bank te kunnen zitten onder die romantische gewelven zo, met op de achtergrond een muziekje uit een ridderfilm...

Ha! Alle zorgen glijden van je af, je droomt van jonge hofdames.. en je wordt op slag vier eeuwen jonger. Hahaha!"

VITTORIO: "U woont ook in een stad?"

MULLER: "Würzburg. De parel van het Frankenland. Bent u er al dikwijls geweest?"

VITTORIO: "Nee, het spijt me. Nog nooit."

MULLER: "Haaa Schade! Prachtige stad! Beroemd om zijn bisschoppelijke Residenz. Würzburg...Helemaal beschut door heuvels die met wijngaarden bezaaid zijn...Ein beutel Frankenwein..kan concurreren met de beste Italiaanse wijn, dat zult u toch moeten toegeven...Zeg maar, verwacht u eigenlijk nog klanten?"

VITTORIO: "Nee, het is reeds een kwartier over sluitingstijd. Ik heb de deur trouwens zopas al gesloten."

MULLER: "Ach so. Dan hebt u nu tijd om hier bij ons te komen zitten en iets te drinken."

VITTORIO (aarzelend): "Wel heu graag, maar eigenlijk moet ik nog.." Jaro op, enthousiast.

JARO: "Zeg mijnheer Muller, wat zou u er van denken als ik voor ons eens een kleine hartversterker liet aanrukken? Een Grappa bijvoorbeeld. Die drank heeft heel wat eigenschappen van een vurige schone. Hitst het bloed op en kan zelfs verslavend werken. Maa'r hij is niet zo veeleisend als een vrouw en van de mode trekt hij zich niets aan."

Jaro en Muller lachen.

MULLER: "Ja, las uns das mal probieren."

JARO: "Grappa...Een drank die je nooit alleen drinkt. Een drank die vraagt om in gezelschap gedronken te worden. Vind je ook niet, Vittorio?"

MULLER: "Ik heb hem daarnet al gevraagd om met ons iets mee te drinken. Maar ja..heeft geen tijd. Of geen dorst, ik weet het niet."

(haalt schouders op, maakt een lichtjes ontgoochelde en verwijtende indruk)

JARO (overdreven vaderlijk): "O, zit dat zo. Wel Vittorio, ik apprecieer ten zeerste je plichtsbewustheid. Maar toch, toch, mijn beste, zou je moeten weten dat je onder bepaalde omstandigheden geen aangeboden glas kunt weigeren, omdat zo'n weigering gelijk zou staan met een grove belediging. Ik wéét natuurlijk dat het je bedoeling niet kan zijn om mijnheer Muller te beledigen, daar ken ik je genoeg voor, maar mijnheer Muller kent jou nog niet en daarom, daarom zou hij wèl een reden kunnen hebben om aan te nemen dat jij hem wil beledigen."

Muller wacht af, maakt nog goedmoedige indruk.

VITTORIO (aarzelt): "Het spijt mij. Het spijt mij, mijnheer Muller, dat ik uw aanbod niet aangenomen heb. Ik zal graag iets met U. met jullie meedrinken."

Vittorio gaat een fles Grappa en glazen halen. Terwijl hij hiermee bezig is, staat Jaro recht en ongemerkt gaat hij er zich van vergewissen of de buitendeur van het restaurant wel gesloten is. Wanneer hij merkt dat Muller naar hem kijkt, verklaart hij z'n handeling.

JARO: "Ja, stel je voor dat er nu nog een paar wildvreemden kwamen opdagen, terwijl wij er hier trachten een gezellige boel van te maken."

MULLER: "Gemütliche boel, ja."

Vittorio schenkt de glazen vol. Bedeelt eerst Muller, dan Jaro; zijn handen beven; wanneer hij voor zichzelf inschenkt, morst hij een weinig uit de fles. Jaro kijkt hem even strak aan, wendt zich dan uitbundig tot Muller.

JARO: "Gezondheid! Op onze kennismaking!"

MULLER: "Prosit."

VITTORIO: "Salute."

Zij drinken.

JARO: "Haaa...Vriendschap spreekt een wereldtaal zonder woorden. Overschrijdt alle grenzen, kent geen enkel onderscheid. Maakt komaf met eigenbelang. En ontstaat vaak uit een reeks toevalligheden die soms vreemde gebeurtenissen voor gevolg kunnen hebben. Heel vreemde gebeurtenissen."

MULLER: "Ja, das ist so. Het toeval speelt een grote rol in een mensenleven. Ik persoonlijk hecht meer waarde aan het smeden van nieuwe contacten, dan aan het instandhouden van vriendschapsbanden, die door hun ouderdom maar al te vaak roestplekken vertonen. Haha. Een nieuwe ontmoeting kun je in het beste geval vergelijken met een venster dat uitzicht biedt op de toekomst! Een nieuwe ontmoeting zou iets kinderlijks moeten hebben en van berekening zou er helemaal geen sprake mogen zijn. Oude vrienden? Bah! Als ik bijvoorbeeld een "vriend" aan de telefoon krijg die ik in geen vijf jaar heb gezien, dan weet ik best waarom ik door hem word opgebeld. (geestdriftig) Hallo, mijnheer Muller? Heinrich Muller? Heinrich? Heinrich! Karl-Heinz hier! Mijn God, dat is lang geleden. Hoe gaat het er mee? En ik antwoord op dezelfde toon (uitbundig): Goed, Karl-Heinz. Goed! Met mij gaat alles goed! Uitstekend zelfs. En hoe is het met jou gesteld, jongen? Zeg eens, wat heb je nodig? Dan vindt die vriend mij grof en hij beweert helemaal niets nodig te hebben. Maar dat is een leugen. (op gedempte toon) Als onze firma failliet gaat en ik in de goot beland, dan kan ik van één ding zeker zijn: ik word door geen enkele vriend nog opgebeld. Tenzij door een vriendschuldeiser. Hahaha!"

JARO: "Ja ja. Als collega-zakenman hou ik er eenzelfde filosofie op na. Gaat morgen de zaak overkop, dan verzeil ik in hetzelfde schuitje als mijnheer Muller."

VITTORIO: "En dan kunnen jullie misschien samen scheepgaan."

JARO: "Samen schdep gaan..In een lekkend schuitje..(lacht) Die Vittorio is onbetaalbaar zonder het zelf te beseffen."

MULLER (lachend): "Voor goede zakenlui is er maar weinig onbetaalbaar." (Jaro maakt gebaar waaruit zijn instemming blijkt.)

VITTORIO: "En u hebt mijnheer Jaro hier in de stad toevallig ontmoet, en u bent enthousiast over de nieuwe kennismaking?"

JARO (tot Muller): "Eerst nog deze. In de tijd toen onze priesters nog zo van die lange zwarte rokken en van die hoeden droegen, wel in die tijd komt de onderpastoor van de parochie de pastoor tegen.

En hij zegt: verdorie, zegt hij, wat die meisjes tegenwoordig tijdens 't biechten mij allemaal durven influisteren..Ha, mijn hoed komt er soms recht van overeind staan. Zegt de pastoor: "tiens, ik wist niet dat gij tijdens het biechthoren uwen hoed droeg. Doe ik ook niet, antwoordt de onderpastoor. Als ik de biecht afneem, dan ligt mijn hoed altijd op mijn schoot."

Muller en Jaro barsten opnieuw in lachen uit.

VITTORIO (ernstig): "U hebt mijnheer Jaro dus toevallig ontmoet."

MULLER: "Ja, maar niet in de biechtstoel. Haha. Nee, in de cafetaria. De cafetaria van de internationale jaarbeurs."

JARO: "Mijnheer Muller en ikzelf zitten aan een tafeltje naast elkaar, toevallig zo, en wij bestellen allebei een koffie bij dezelfde serveuse, goed, ze brengt ons die en wij zien dat ze de melk vergeten is. (Muller knikt) Haast gelijktijdig maken we daar een opmerking over en wij schieten in een lach, omdat het toeval ons dezelfde kleine poets gebakken heeft."

MULLER (drinkt regelmatig, komt langzaam onder invloed van de drank): "Wij geraken in gesprek, twee zakenmannen in gesprek, de ene uit Würzburg, de andere uit deze stad (gebaar naar Jaro) , zij kunnen goed met elkaar opschieten en zij komen tot ontdekking, zij komen tot ontdekking dat ALS hun drukke werkzaamheden het hen toelaten, ze heel graag de bloemetjes buiten zetten. Zonder daarbij de tafeltgeneugten over het hoofd te zien."

JARO: "Ja, precies. Maar ons beroep brengt mee dat wij al te vaak gedwongen worden in eersteklasserrestaurants te gaan dineren."

MULLER: "Stimmt! En dat chique gedoe komt mij soms de strot uit! Mensch toch verdammt!! Er gaat toch zeker niets boven degelijke, eerlijke burgerkost, zeker! En daarom vond ik het een uitstekend idee van mijnheer Jaro om samen een hapje te gaan eten in een simpel eethuisje. U komt hier trouwens al lang, nicht?"

JARO: "Vittorio? Hoe lang kom ik hier al?"

VITTORIO: "Al ongeveer vijf jaar. Haast iedere week op donderdag. Wanneer hij niet de baan op is. Maar wat ik vragen wou, mijnheer Muller...Bent u ook zoals heu..mijnheer Jaro bedrijvig in de vleeshandel?"

MULLER: "Nee, dat niet. Hoewel mijn vader een rasechte Bayerische boer was. Ja, wij hadden vele dieren thuis. Koeien, kippen, kalkoenen. En varkens natuurlijk. Viel varkens."

VITTORIO: "Ja ja, dat kan ik me voorstellen."

MULLER: "Maar ikzelf ben de nieuwe directeur van Prochimal..Althans van de afdeling die hier gevestigd is."

VITTORIO (strak): "Prochimal."

MULLER: "Kent u toch?"

VITTORIO (langzaam) "Komt mij niet helemaal onbekend voor."

MULLER: "Er is nu een uitbreiding voorzien van onze nieuwe inplanting. De leiding van dat project heb ik in handen. Ziet er dus naar uit dat ik nog een tijdje hier zal moeten residieren." (wrijft over z'n buik)

VITTORIO: "En waar is die uitbreiding precies voorzien, mijnheer Muller?"

MULLER: "Bah..Ten noorden van de haven..Ergens in de buurt van het dorpje..heu..hoe heet het ook alweer..Kan niet op de naam komen..Macht nichts aus..Er wonen amper een paar honderd mensen."

JARO: "Zeg ik krijg de indruk dat onze maître d'hôtel wat nurks gezind is. Ik ken nochtans een middel om hem wat op te vrolijken. Meer dan één middel zelfs. Maar eerst even DIT proberen." (houdt de fles omhoog, lokkend) Vi-tooorio!"

VITTORIO: "Nee, dank je."

JARO: "Waarom niet?"

VITTORIO: "Ik verdraag alcohol niet goed. Dat weet u toch."

JARO (vaderlijk): "Tccht, tccht, tccht. En nu moet u weten, mijnheer Muller, nu moet u weten dat vóór hij maître d'hôtel werd, hij een beroep uitoefende waarbij hij dagelijks alcohol dronk. Al van 's morgens vroeg. Waar of niet, Vittorio?"

VITTORIO: "Mijnheer Jaro, ik vind dit ongepast.."

JARO: "Het is zeker ongepast van zo 's morgens vroeg al te gaan drinken. En dan nog wijn ook. Welke wijn was dat ook weer, dat je altijd dronk?"

VITTORIO: "Mijnheer Jaro!"

JARO (denkt na): "Miswijn. Dat was het. Miswijn. Ja, hij moet zo in de loop der jaren hectoliters miswijn verzwolgen hebben, dat kan niet anders. En die wijn, die verdroeg je blijkbaar toch heel goed?"

VITTORIO: "Ik zou graag hebben dat u een ander onderwerp aansneed."

STEM VANUIT DE KEUKEN: "Vittorio?"

VITTORIO: "Si! Momento. Arrivo."

Vittorio werpt woedende blik op Jaro, daarna af naar keuken.

MULLER: "Is hij vroeger alcoholieker geweest?" (drinkt)

JARO: "Priester."

MULLER (verbijsterd): "Priester??Hij??"

JARO: "Zestien jaar lang. Parochiepriester. In Rome. Vóór hij uitweek naar hier."

MULLER: (geschokt) Priester, mein Gott. (ontstemd) Maar waarom is die kerel uitgetreden..? Een vrouwenkwestie?"

Jaro schudt het hoofd.

MULLER: "Toch niets met kinderen?"

JARO: "Nee. Heeft met het geloof te maken. Op een kwade dag moet hij zijn geloof verloren hebben."

MULLER: "Das ist toch nicht möglich!"

JARO: "Toch is het zo."

MULLER: "Een beëdigd kerkdienaar die zijn plicht en verantwoordelijkheid overboord gooit om er als een dief in de nacht vandoor te gaan. Das kann toch nicht! Een dief ja! Die man is een dief!"

JARO: "Vittorio een dief? Hoe komt u daar bij?"

MULLER: "Maar denkt u eens aan al die gelovigen van zijn Romeinse parochie! Hij heeft die mensen hun illusies gestolen! Zij gaven hem hun geld en hun vertrouwen, zij vroegen hem om raad, gingen bij hem te biechten en ze ontvingen van hem ook de andere sacramenten. Die man was voor vele mensen een houvast, een toeverlaat! Mijnheer Jaro! Stelt u zich eens een redder voor die zegt dat hij z'n geloof in het water heeft verloren en dat hij daarom de baders aan hun lot moet overlaten! Wat gebeurt er, denkt u? Het water verliest zijn magische kracht, zodat de zwemmers drenkelingen worden, die in de diepte wegzinken."

JARO (nuchter): "Ja, het hangt er vanaf natuurlijk van welk standpunt je het bekijkt. Van in het water, van buiten het water. En dan nog met Vittorio als badmeester.."

MULLER: "Ach, ik lach soms ook graag met onze Mutter de Heilige Kerk! Het zou zelfs kunnen dat ik haar uitspraken met een dikke kilo zout neem. Maar u zult toch moeten toegeven dat bepaalde illusies in stand moeten gehouden worden, wil het leven nog draaglijk zijn. De Kerstperiode bijvoorbeeld. De illusie van de mensen hun goede wil. Het sprookje over de herders en de engelen. De ster boven het stalletje. Dat is toch allemaal prachtig! Maar neem de kerstbomen weg uit de huizen, doof de lampions en stop alle kerstliederen in de doofpot..Wat sind Sie dann? Een Herodes, een moordenaar van de mensen hun behoeften om niet altijd de grauwe kant van het leven te moeten zien...Ach, mijnheer Jaro... Al die heerlijke Bayerische barok- en roccocokerken...Parels van verbeelding en gezichtsbedrog..Zij toveren ons een wereld voor die de hemel tracht te overtreffen. En precies daarom gaan de mensen er zo graag naartoe. Zelfs de ongelovigen! Ze vergeten er hun dagelijkse zorgen en ze genieten er van een roes. Net zoals wij." (hij drinkt)

JARO: "Nu spreekt u niet helemaal meer als een zakenman."